

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. Č.**, zast. Mgr. Viktorem Procházkou, advokátem se sídlem Jana Uhra 171/13, 602 00 Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2015, č. j.,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 2. 2. 2015, č. j. byla zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 28 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zdp“) a ust. § 2 Nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993 (dále též „Nařízení vlády č. 363/2009 Sb.“).

Proti rozhodnutí podal žalobce námitky, které žalované byly doručeny dne 9. 2. 2015. Uvedl, že mu nebyla v I. AA pracovní kategorii zhodnocena doba v učebním poměru, i když v rámci praxe ve druhém a třetím ročníku pracoval pod zemí jako důlní elektromontér. Praxe v podzemí byla vždy 14 dnů v měsíci. Účastník řízení žádal přezkoumání napadeného rozhodnutí, zhodnocení doby učebního poměru v I. AA pracovní kategorii (chybí mu 90 dnů). Tím by získal celkem 3.300 směn v I. AA pracovní kategorii a vznikl by mu nárok na starobní důchod dle Nařízení vlády č. 363/2009 Sb.

Žalovaná v námitkovém řízení vydala rozhodnutí dne 9. 4. 2015, jímž námitky byly zamítnuty a napadené rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2015 bylo potvrzeno. Citované rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.

Dne 9. 6. 2015 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2015, č. j. 610 720 0990/315-ISI. V žalobních bodech, shodně s odvolacími námitkami, uvedl, že mu nebyla v I. AA pracovní kategorii zhodnocena doba v učebním poměru, i když v rámci práce ve druhém i třetím ročníku pracoval pod zemí jako důlní elektromontér. K prokázání této skutečnosti předložil žalobce mzdové listy a evidenční list ze dne 11. 7. 1979, z nichž vyplývá, že absolvoval v učebním oboru praxi jako důlní elektromontér.

V návaznosti na ust. § 12 odst. 1 vyhlášky Federálního ministerstva práce sociální práce č. 128/1975 byl toho názoru, že jím strávená doba praxe v učňovském oboru důlní elektromontér má být zohledněna ve výpočtu rozhodné doby pro přiznání starobního důchodu a rovněž i zaměstnavatel žalobce – Odborné učiliště v D. – nikterak nepochybil, když neuvedl v evidenčním listě ani ve mzdových listech kategorii zařazení zaměstnání žalobce, neboť tato vyplývala a dodnes vyplývá z tehdejších účinných právních předpisů. Byl proto toho názoru, že správní orgán věc nesprávně právě posoudil. Odkázal i na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2011, č. j. 32 Ad 4/2011, jímž byla řešena obdobná právní situace.

Z výše uvedených důvodů navrhl proto, aby rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2015, taktéž ze dne 2. 2. 2015, byla zrušena a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření ze dne 20. 7. 2015 se neztotožnila s žalobními námitkami, uvedla, že dle evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku ze dne 11. 7. 1979, který je v evidenci, byl žalobce v učebním poměru ode dne 1. 9. 1976 do 30. 6. 1979. V tomto evidenčním listu není uvedeno, do které pracovní kategorie byla doba učebního poměru jako zaměstnání zařazena. Vzhledem k výše uvedenému dospěla žalovaná k závěru, že dobu učebního poměru nelze hodnotit jako dobu zaměstnání v I. AA pracovní kategorii, neboť takovou skutečnost není možné z předložených dokladů prokázat. Spornou zůstala doba ode dne 1. 9. 1976 do 31. 12. 1977, tj. doba učebního poměru, a zda má být hodnocena v pracovní kategorii I. AA. V evidenčním listu o době zaměstnání a výdělku ze dne 11. 7. 1979, který zpracovalo Odborné učiliště D. je pouze uvedena doba a výdělky, ale není uvedeno, do které pracovní kategorie bylo zaměstnání zařazeno. Žalovaná proto oslovila právního nástupce Odborného učiliště D., aby se vyjádřil, zda žalobcem strávenou dobu praxe v učňovském oboru důlní elektromontér lze zhodnotit jako dobu v učebním poměru v I. AA pracovní kategorie. Dle výsledku šetření bude případně na základě nově zjištěných skutečností, které

nebyly známy v době rozhodování, vydáno žalovanou nové rozhodnutí dle ust. § 56 zdp. Zároveň žalovaná uvedla, že v obdobném případě týkajícího se jiného účastníka řízení byla chybějící doba učebního poměru v pracovní kategorii I. AA zhodnocena na základě jím podané žádosti o odstranění tvrdosti zákona.

Žalobce v replice ze dne 12. 8. 2015 podané na vyjádření žalované opakovaně uvedl, že předmětem sporu je toliko právní posouzení, zda se na základě tehdy platných a účinných předpisů považovala práce v rámci učňovského oboru za zaměstnání příslušné pracovní kategorie, pokud zaměstnavatel měl a nesplnil povinnost uvést v evidenčním listu příslušnou kategorii zaměstnání. I nadále setrval na petičním návrhu.

V předmětné věci se konalo soudní jednání dne 3. 3. 2016. Žalobce a jeho právní zástupce setrvali na žalobních námitkách, pravdivost tvrzení doložili čestným prohlášením P. K. ze dne 14. 11. 2015, který v letech 1976 až 1979 jako učeň vykonával odbornou praxi na pracovišti Důl Osvobození Ratíškovice k. p., Uhelné a lignitové baně – Jihomoravské doly k. p., Hodonín. Z čestného prohlášení V. F. ze dne 27. 11. 2015 vyplynulo, že v letech 1976 až 1979 vykonával funkci mistra odborného výcviku na pracovišti Důl Osvobození Ratíškovice k. p., Uhelné a lignitové baně – Jihomoravské doly, k. p. Hodonín. O. U. na základě čestného prohlášení ze dne 27. 11. 2015 potvrdil, že v letech 1976 až 1979 pracoval jako důlní elektromontér na pracovišti Důl Osvobození Ratíškovice k. p., Uhelné a lignitové baně – Jihomoravské doly, k. p. Hodonín. Shodně s V. F. a P. K. potvrdil, že v uvedené době se učňové Odborného učiliště D., které spadalo pod uvedený koncernový podnik, připravovali v rámci odborného výcviku na budoucí povolání přímo na pracovištích příslušných oborů a vykonávali zde práce s obdobným zaměřením a odborný výcvik tak probíhal v podzemí – včetně odborného výcviku učňů v oboru „důlní elektromontér“. Soud provedl důkaz citovanými čestnými prohlášeními.

Zástupkyně žalované se odvolala na písemné vyjádření ze dne 20. 7. 2015, opakovaně zdůraznila, že evidenční listy důchodového pojištění v případě žalobce nejsou ošetřeny tak, že by z nich vyplývalo zařazení žalobce v kategorii I. AA v době trvání učebního poměru v rámci praxe ve druhém a třetím ročníku hornického učiliště. Z těchto důvodů proto dobu ode dne 1. 9. 1976 do dne 31. 12. 1977 nelze zhodnotit v pracovní kategorii I. AA. Nicméně poukázala na vhodnost podání žádosti o odstranění tvrdosti zákona, kdy v rámci uvedeného řízení lze předpokládat vyhovění žádosti. Žalobce potvrdil realizaci tohoto postupu za předpokladu, že v rámci soudního přezkumu by mu nebylo vyhověno.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žádost o starobní důchod podal žalobce dne 16. 12. 2014 s požadavkem přiznání dávky dle ust. § 31 zdp v souvislosti s Nařízením vlády č. 363/2009 Sb. se zhodnocením doby praxe v učebním poměru v I. AA kategorii. Dále ve spise jsou založeny evidenční listy důchodového pojištění, o dobách zaměstnání a výdělku jmenovaného. Pokud se týká průkaznosti doby ode dne 1. 9. 1976 do dne 31. 12. 1977 z evidenčního listu vystaveného odborným učilištěm D. vyplývá toliko vykázání doby zaměstnání a hrubý výdělek, nikoli však počet započtených dnů v kategorii I. AA.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní námitky, jejichž obsahem bylo v podstatě tvrzení, že výše starobního důchodu nebyla vypočtena správně s ohledem na nesprávné právní posouzení věci, soud uvádí následující:

Žalobce podal žádost o starobní důchod dle u st. § 31 zdp v souvislosti s nařízením vlády č. 363/2009 Sb., prostřednictvím OSSZ Hodonín dne 16. 12. 2014. Žalobce je narozen dne 20. 7. 1961, důchodový věk – 64 roků a 4 měsíce – dosáhne dne 20. 11. 2025 (ust. § 32 odst. 2 zdp podle přílohy k tomuto zákonu).

Dle ust. § 31 zdp má pojištěnec nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše:

- a) 3 roky, pokud jeho důchodový věk je nižší než 63 let,
- b) 5 roků, pokud jeho důchodový věk činí alespoň 63 let a dosáhl věku alespoň 60 let.

Žalobce má prokázanou dobu pojištění v I. AA pracovní kategorii v rozsahu 4.909 dnů, tj. 13 roků a 164 dnů, nejsou u něho tak splněny podmínky ke snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod ani, jak vyplývá z ust. § 21 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení ve znění účinném do dne 31. 12. 1995.

Žalovaná nárok žalobce posuzovala i podle ust. § 1 Nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993, a správně dospěla k závěru, že u žalobce nejsou splněny podmínky k postupu dle citovaného právního předpisu, neboť před dnem 1. 1. 2009 odpracoval celkem 3.210 směn v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm podzemí v hlubinných dolech, nesplnil tak podmínku odpracování 3.300 směn. Výklad byl proveden i podle ust. § 2 Nařízení vlády č. 363/2009 Sb., od něhož se nemohl odchýlit ani zdejší soud. Žalovaná učinila právní rozbor i z hlediska ust. § 174 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do dne 31. 12. 1995 a rovněž správně doznala, že nárok na starobní důchod žalobci nemohl vzniknout, jelikož zaměstnání účastníka řízení v I. pracovní kategorii trvalo ke dni 31. 12. 1992 a získal v období před 1. 1. 1993 celkem 4.909 dnů v I. AA pracovní kategorii, tj. 13 roků a 164 dnů a 24 dnů v I. pracovní kategorii. Z uvedeného vyplynulo, že důchodový věk účastníka řízení činí 57 let a jmenovaný jej dosáhne dne 20. 7. 2018, přičemž žalobce

žádá o přiznání starobního důchodu již ode dne 1. 2. 2015. Z tohoto vyplývá, že do dosažení důchodového věku mu chybí více než 3 roky.

Pokud se týká zhodnocení doby učebního poměru v I. AA pracovní kategorii, soud doznal, že požadavku žalobce nelze vyhovět. Dle evidenčního listu o době zaměstnání a výdělku ze dne 11. 7. 1979 založeného v dávkovém spise žalobce, byl jmenovaný v učebním poměru ode dne 1. 9. 1976 do dne 30. 6. 1979. Z evidenčního listu však nevyplývá, do které pracovní kategorie bylo vykonávající zaměstnání zařazeno. To znamená, že doba ode dne 1. 9. 1976 do 31. 12. 1977 nebyla zaměstnavatelem potvrzena jako doba v I. pracovní kategorii. Žalovaná odcitovala ust. § 28, § 31 odst. 1 a § 32 odst. 2 zdp se závěrem, že důchodový věk žalobce narozeného dne 20. 7. 1961 je stanoven dosažením věku 64 roků a 4 měsíců, tj. ke dni 20. 11. 2025. Dále vysvětlila, že pojištěnci, kteří odpracovali stanovenou dobu v zaměstnání zařazeném do I. pracovní kategorie, mají zachovaný nárok na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů platných před dnem 1. 1. 1996, přičemž konkrétní snížení věkové hranice závisí na druhu vykonávaného zaměstnání zařazeného do I. pracovní kategorie a délce výkonu tohoto zaměstnání. Současně uvedla, že do I. pracovní kategorie bylo možno zařadit pouze výkon zaměstnání před 1. 1. 1993. Dále odkázala na ust. § 21 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do dne 31. 12. 1995, týkající se snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod. Žalovaná dále konstatovala, že podmínky nároku na starobní důchod podle dříve platného zákona č. 100/1988 Sb. žalobce nesplňuje. Účastník řízení, jak již výše uvedeno, získal v I. AA pracovní kategorii 4.909 dnů pojištění, tj. 13 roků a 164 dnů, nesplňuje tak podmínku pro vznik nároku na starobní důchod v 55 letech.

Žalovaná dále vysvětlila, že neodpracoval-li občan potřebný počet let v I. pracovní kategorii, jak vyžaduje ust. § 21 zákona č. 100/1988 Sb., lze přiznat starobní důchod od jiného sníženého důchodového věku. V této souvislosti citovala ust. § 174 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do dne 31. 12. 1995.

Závěrem žalovaná shrnula, že pokud žalobce požaduje přiznání starobního důchodu před dosažením důchodového věku (ode dne 1. 2. 2015, viz žádost o starobní důchod) nesplňuje podmínku ust. § 28 zdp a ust. § 2 Nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993. Žalovaná proto ani po provedeném námitkovém řízení nemohla změnit své stanovisko a nezbylo jí, než rozhodnutí ze dne 2. 2. 2015 potvrdit a námitky zamítnout.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ust. § 75 odst. 2 s.ř.s., v přezkumném řízení ověřil výše popsané rozhodné skutečnosti, provedené důkazy hodnotil jednotlivě, i v jejich souhrnu (ust. § 77 odst. 2 s.ř.s.) a po provedeném dokazování s přihlédnutím k příslušným zákonným ustanovením dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Zásadní námitka žalobce, kterou zopakoval v žalobě jako stížní námitku, spočívá v jeho nesouhlasu s právním posouzením v předmětné věci. Opakovaně tvrdil, že v době učebního poměru, v rámci praxe ve druhém a třetím ročníku hornického učiliště pracoval vždy 14 dnů

v měsíci jako důlní elektromontér v podzemí a tato doba mu měla být vykázána jako zaměstnání I. pracovní kategorie.

Soud považuje za vhodné shrnout právní úpravu režimu pracovních kategorií. Rozdělení pracovníků do tří pracovních kategorií a stanovení výhodnějších podmínek pro přiznání důchodu v preferovaných důchodových kategoriích zavedl zákon č. 55/1956 Sb. (ust. § 5). Tuto úpravu postupně převzal zákon č. 101/1964 Sb., zákon č. 121/1975 Sb. a zákon č. 100/1988 Sb. Zákonem č. 235/1992 Sb., o zrušení pracovních kategorií a o některých dalších změnách v sociálním zabezpečení, účinným ode dne 1. 6. 1992 byly pracovní kategorie zrušeny. Tento zákon změnil ust. § 174 a další ustanovení zákona č. 100/1988 Sb., v nichž zachoval úpravu nároku I. a II. pracovní kategorie a I. a II. kategorie funkcí po dni 31. 12. 1992, přičemž nároky na snížení věkové hranice pro vznik nároku na starobní důchod podle předpisů v platných před dnem 1. 1. 1996 zachovává i zákon č. 155/1995 Sb. (ust. § 74). Podle ust. § 174 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění zákona č. 235/1992 Sb., podmínkou pro vznik nároku na starobní důchod podle odstavce 1 bylo, že zaměstnání I. pracovní kategorie nebo služba I. nebo II. kategorie funkcí trvaly ke dni 31. 12. 1992.

Dále je nutné zdůraznit, že zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví, která se vykonávala pod zemí v hlubinných dolech se ode dne 1. 7. 1982 Nařízením vlády č. 73/1982 Sb. rozdělovala do dvou skupin, na které se váže v důchodovém zabezpečení rozdílný rozsah zvýhodnění. Jde o zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech [ust. § 14 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb. – tzv. I. AA pracovní kategorie] a ostatní zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví vykonávaná pod zemí v hlubinných dolech [ust. § 14 odst. 2 písm. b) zákon ač. 100/1988 Sb. – tzv. I. A pracovní kategorie]. Nařízení vlády č. 117/1988 Sb., o zařazování zaměstnání do I. a II. pracovní kategorie pro účely důchodového zabezpečení, ve svém ust. § 1 odst. 2 stanoví, že zaměstnání I. pracovní kategorie v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech jsou zaměstnání uvedena v příloze č. 2 tohoto Nařízení. Patří tam i zaměstnání důlního elektromontéra. Tímto oborem se žalobce vyučil. Soud poznamenává, že výuční list je pouze dokladem o absolvování závěrečné učňovské zkoušky a nemá žádnou vypovídací hodnotu k dobám zaměstnání ani jejich zařazení do preferovaných pracovních kategorií.

Soud je nucen ve shodě se žalovanou konstatovat, že žalobce v předchozím řízení ani v řízení před soudem nijak neprokázal své tvrzení, že by mu měla být v I. AA pracovní kategorii zhodnocena doba v učebním poměru, když v rámci práce v druhém i ve třetím ročníku pracoval pod zemí jako důlní elektromontér a praxe v podzemí byla vždy 14 dnů v měsíci. K tomuto svému tvrzení nedoložil žádný listinný ani jiný důkaz, kterým by tuto rozhodnou skutečnost prokázal, neboť předložená čestná prohlášení tuto skutečnost neprokázala. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno, kterým by vyvrátil učiněná skutková zjištění, ke kterým dospěla žalovaná. Žalobní tvrzení tak nemohla obstát. Pokud jde o dobu učebního poměru, tj. dobu ode dne 1. 9. 1976 do 31. 12. 1977, je tato doba dle původních evidenčních listů důchodového zabezpečení vykázána jako doba zaměstnání, tj. III. pracovní kategorie. Soud v této souvislosti odkazuje na ust. § 2 vyhlášky č. 102/1964 Sb., podle kterého se doba učebního poměru učně vychovávaného pro zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie posuzuje jako doba zaměstnání této pracovní kategorie, jestliže se v rámci učebního plánu pravidelně provádí odborný výcvik učně na pracovištích nebo v provozech, kde se

vykonává zaměstnání I. (II.) pracovní kategorie. Stejně ustanovení obsahuje § 12 Nařízení vlády č. 128/1975 Sb. (účinnost ode dne 1. 1. 1976), kterým se provádí zákon č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení. Bylo však povinností zaměstnavatele vést evidenční list důchodového zabezpečení tak, aby z něho bylo patrné, že zaměstnanec v době učebního poměru skutečně pracoval na pracovištích zařazených do preferovaných pracovních kategorií. V případě žalobce však zaměstnavatel tuto povinnost nesplnil, když jiné než výše uvedené skutečnosti nelze z jednotlivých evidenčních listů dovodit.

Z výše uvedeného přehledu je zřejmé, že soud tak nemohl dospět k jiným závěrům než žalovaná. Žalobní námitky, kterými žalobce opakuje své námitky, které uplatnil do rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2015, jsou v napadeném rozhodnutí a rozvedené ve vyjádření k žalobě dostatečně vysvětleny a soud se s učiněnými závěry žalované plně ztotožňuje. Soud dále poznamenává, že žalovaná ve svém vyjádření k žalobě velmi podrobně vysvětlila problematiku nároku na starobní důchod před dosažením důchodového věku obecně i problematiku tzv. „hornických důchodů“, přičemž odkázala na jednotlivá zákonná ustanovení a dovodila, že žalobce nesplňuje žádné ze zákonných ustanovení pro přiznání starobního důchodu před dosažením důchodového věku. Protože žalobce nesplnil podmínky pro přiznání starobního důchodu dle ust. § 28, ust. § 31 odst. 1 zdp, i ust. § 2 Nařízení vlády č. 363/2009 Sb., žalovaná důvodně zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí ze dne 2. 2. 2015. Na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobné vyjádření žalované proto soud odkazuje.

Optikou tohoto náhledu soud shrnuje, že neshledal pochybení žalované ve správním řízení při zjištění skutkového stavu věci ani při aplikaci hmotného práva. Nezbylo mu proto než v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Nad rámec nutného soud podotýká, že žalobce má právo podat ve věci žádost o odstranění tvrdosti zákona (ust. § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů).

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch toto právo nenáleží dle odst. 2 citovaného zákonného ustanovení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 3. března 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová